

DERIVAREA ROMÂNEASCĂ ÎN CONTEXT ROMANIC. CONTINUITATEA SUFIXULUI LATIN *-ARIA*

Domnița TOMESCU

(Universitatea din Ploiești)

1. Cercetarea continuității romanice a sufixului latin *-ARIA* corespunde necesității metodologice de descriere a derivării românești în relație cu fenomenele similare din celelalte limbi romanice, în perspectiva moștenirii nu numai a vocabularului latin, ci și a unor mijloace de sufixare lexicală. Lucrarea propune confruntarea sistematică a tipologiei morfologice și semantice a derivatelor din limba latină atribuite sufixului *-ARIA*¹ cu cea a derivatelor moștenite în limbile romanice² pentru a urmări transmiterea unor modele derivative unitare.

¹Cf. *Thesaurus Linguae Latinae*, Editivs Avctortate et Consilio Academiavum quinque Germanicarvm Berolinensis Gotingensis Lisiensis Manacensis, Leipzig: Teubner, 1900; Ernout, Alfred; Meillet, Antoine, *Dictionnaire etymologique de la langue latine: histoire des mots*. 2 vol. Paris, 1959.

²Cf. Meyer-Lübke, Wilhelm, *Romanisches Etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg, 1935³; Alessio, Giovanni, *Lexicon Etymologicum. Supplemento ai dizionari etimmologici latini e romanzi*. Napoli, 1976.

Sucesiunea romanică a sufixului latin *-ARIA* este un subiect relativ puțin cercetat în literatura de specialitate. Explicația acestui fapt o constituie, pe de o parte, slaba reprezentare lexicografică a derivatelor cu acest sufix, aproape în toate limbile romanice, iar pe de altă parte încadrarea sa în seria sufixului *-ARIU(S)*. Se poate spune că persistă o serie de neclarități privitoare la natura morfologică a acestui sufix: considerarea sa ca varianta feminină a sufixului *-ARIU(S)* are în vedere genul feminin al formelor lexicale romanice derivate, dar ignoră semantismul acestora.

2. Continuitatea sufixului latin *-ARIA* cuprinde seriile de derivare ale sufixelor romanice: rom. *-are*³, it. *-aia*⁴ (cu varianta din afara Toscanei: *-ara*), fr. *-ière*⁵, prov. *-era*⁶, sp. *-era*⁷, portug. *-eira*⁸. Fiecare serie romanică de derivare se împarte în două subserii lexicale: formele moștenite și formele create pe teren romanic. Seriile derivative romanice evocate sunt comparabile, în ceea ce privește inventarul formal, funcțiile (lexicală și onomastică), valoarea morfologică, semantismul și productivitatea.

3. Suffixul latin *-ARIA* a fost izolat într-un număr de 35 de derivate latine, care au descendenți romanici, dintre care 19 sunt forme atestate și 26 sunt forme etimologice neatestare (*), dar propuse în dicționarele etimologice romanice.

³ Cf. Cihac, A. *Dictionnaire d'étymologie daco-romane. I. Elements latins. II. Eléments slaves, magyares, turcs, grecs-moderne et albanais*, 2 vol. Frankfurt, Berlin, (București) 1870-1879; Pușcariu, Sextil, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache. I: Lateinisches Element mit Berücksichtigung der romanischen Sprachen*, Heidelberg: Winter, 1905; Candrea, I. A.; Densusianu, Ov., *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine (A- Putea)*, București, 1907-1914; ****Dicționar invers*, București: Editura Academiei, 1957; Ciorănescu, Alexandru, *Diccionario etimológico rumano*. La Laguna, Tenerife: Universidad de Laguna, 1958-1966.

⁴ Cf. Olivieri, D. *Dizionario etimologico italiano*, Milano, 1950; Battisti, C.; Alessio, G. *Dizionario etimologico italiano*. 5 vol. Firenze: Barbera, 1950-1957; Alinei, M., *Dizionario inverso italiano*, La Haye, 1962; Devoto, Giacomo, *Avviamento alla etimologia italiana. Dizionario etimologico*. Firenze, 1968; Cortelazzo, Manlio; Zolli, Paolo, *Dizionario etimologico della lingua italiana*, 5 vol., Bologna: Zanichelli, 1979-1988; Pfister, Max, *Lessico etimologico italiano (LEI)*, Wiesbaden: Reichert, 1979.

⁵ Cf. Wartburg, Walther von, *Französisches Etymologisches Wörterbuch. Eine Darstellung des galloromanischen Sprachschatzes*. 25 vol., Bonn, Leipzig, Tübingen, Basel: Zbinden, 1922.

⁶ Cf. Baldinger, Kurt, *Dictionnaire étymologique de l'ancien français*. Québec: U. Laval, Tübingen: Niemayer, Paris: Klincksieck, 1971.

⁷ Cf. Corominas, Joan; Pascual, Jose Antonio (coll.), *Diccionario crítico etimológico castellano e hispanico*, 6 vol., Madrid: Gredos, 1980-1991; Garcia de Diego, Vincente, *Diccionario etimológico español e hispanico*, 2 ed. aumentada. Madrid, 1985²; Corominas, Joan, *Diccionari etimologici complementari de la llengua catalana*, 9 vol., Barcelona: Curial Edicions: La Caixa, 1980-1991; cf. Bosque, Ignacio, Fernandez, Manuel Perez, *Diccionario inverso de la lengua española*. Madrid: Gredos, 1987.

⁸ Machado, Jose Pedro, *Diccionario etimológico da lingua portuguesa*, 5 vol., Lisboa, 1952-1959¹.

Aceste forme se încadrează într-o tipologie morfologică (A) și o tipologie semantică (B), organizate în funcție de lexemul-bază (A₁) sau de lexemul derivat (A₂) și, respectiv, în funcție de sememul-bază (B₁) sau de sememul-derivat (B₂).

3.1. Din punct de vedere morfologic (A), derivatele latine cu sufixul *-ARIA* se distribuie în patru clase de derivare după criteriul statutului morfologic al bazei de derivare (A₁) sau al derivatului rezultat (A₂):

A.1.a.) derivate de la o bază nominală: tipul *carraria* < *carrus*, *-i* „car“ (tip derivativ dominant);

A.1.b.) derivate de la o bază adjectivală: tipul *cal(i)daria* < *cal(i)dus* „cald“ (tip derivativ sporadic);

A.2.a.) derivate adjectivale-nominale: tipul *lactaria* < *lac*, *-ctis* „lapte, suc lăptos al unor plante“ (tip derivativ adecvat funcției relative inițiale a sufixului);

A.2.b.) derivate nominale: tipul *ficaria* < *ficus*, *-i* „smochin“ (tip derivativ corespunzător funcției denominative ulterioare).

3.2. În ceea ce privește semantismul derivatelor latine, o distribuție de tipul (B₁) prezintă mai multe clase marcate prin următoarele trăsături ale sememului de bază:

B.1.a.) [+ Animat], [- Personal], [+ Animal]: tipul **capraria* < *capra*, *-ae*;

B.1.b.) [+ Animat], [- Personal], [- Animal]: tipul *nucaria* < *nux*, *-cis* „nucă“;

B.1.c.) [- Animat], [+ Concret], [+ Tangibil], [+ Discret], [+ Mobil]: tipul *carraria* < *carrus*, *-i*;

B.1.d.) [- Animat], [+ Concret], [+ Tangibil], [- Discret]: tipul *calcaria* < *calx*, *-cis* „var“;

B.1.e.) [- Animat], [+ Concret], [- Tangibil]: tipul *luminaria* < *umen*, *-inis* „lumină“;

B.1.f.) [- Animat], [- Concret]: tipul *cal(i)daria* < *cal(i)dus* „cald“.

Clasele semantice ale derivatelor coincid cu următoarele baze de derivare:

1.a. nume de animale;

1.b. nume de plante;

1.c.-1.d. nume de obiecte (instrumente);

1.e. nume de materii;

1.f. calități.

Din punctul de vedere al sememului derivat, tipologia B₂ include trăsăturile sememului-bază la care se adaugă trăsături semantice noi:

[+ Colectiv], [+ Multiplu], [+ Local], distribuite diferit în cadrul următoarelor clase :

B.2.a.) [+ Animat], [- Personal], [+ Animal], [+ Colectiv], [+ Multiplu], [+ Local]: tipul **capraria*;

B.2.b.) [+ Animat], [- Personal], [-Animal], [+ Colectiv], [+ Multiplu], [+ Local]: tipul *nucaria*;

B.2.c.) [- Animat], [+ Concret], [+ Tangibil], [+ Discret], [+ Mobil], [+ Colectiv], [+ Multiplu], [+ Local]: tipul *carraria*;

B.2.d.) [- Animat], [+ Concret], [+ Tangibil], [+ Discret], [+ Mobil], [+Local]: tipul: *cal(i)daria*;

B.2.e.) [- Animat], [+ Concret], [+ Tangibil], [- Discret], [+Local]: tipul: *calcaria*;

B.2.f.) [- Animat], [+ Concret], [- Tangibil], [+ Local]: tipul: *luminaria*;

B.2.g.) [- Animat], [+ Concret], [+ Colectiv], [+ Multiplu]: tipul *nivaria*; *nix, -vis* „zăpadă“;

B.2.f.) [- Animat], [+ Concret], [+Local]: tipul: *calvaria* < *calva,-ae* „craniu, țeastă“.

3.3. În descrierea semantică a derivatelor latine, trăsăturile suplimentare: [+ Colectiv], [+ Multiplu], [+ Local], exprimă valoarea semantică a sufixului *-ARIA*. Se constată o corespondență între semantismul bazei de derivare și selecția sufixului, care permite identificarea a trei modele derivative latine:

1. derivatele locale;
2. derivatele locale-colective;
3. derivatele colective.

Derivatele locale (1) cuprind două subtipuri:

(1.a.) derivatele locale de existență: tipul *carbonaria* < *carbo, -onis* „cărbune“;

(1.b.) derivatele locale de acțiune, divizate în:

(1.b.1.) derivatele locale de situare, care indică recipientul: tipul *caldaria* sau așezarea: tipul *casearia* < *caseus, -i* „caș“;

(1.b.2.) derivatele locale de destinație: tipul *carraria*.

Derivatele locale-colective (2) au două subtipuri:

(2.a.) derivatele locale-colective de la nume de animale: tipul **porcaria* < *porcus, -i* „porc“;

(2.b.) derivatele locale-colective de la nume de plante: tipul *ficaria*.

Derivatele colective (3) sunt reprezentate prin tipul unic: *nivaria*.

3.4. Sistemul de derivare nominală cu sufixul nominal *-ARIA* se transferă prin semantismul local și local-colectiv în denomiția toponimică latină. Inscricțiunile latine târzii furnizează un inventar de toponime ca *Ursaria*, *Lapidaria*, *Ferraria* etc., care arată dubla funcție, lexicală și onomastică, a sufixului.

4. Descendenții romanici ai sufixului *-ARIA* conservă parțial modelul derivării latine. Generalizarea formei nominale feminine în toate seriile de derivate romanice nu este conformă tipologiei morfologice a formelor etimologice A₂, dar tipologia semantică B₂ se regăsește, în general, în fiecare serie romanică prin formele lexicele moștenite.

4.1. Succesorii romanici ai modelelor derivării latine cu sufixul *-ARIA* (locale, locale-colective și colective) formează, la rândul lor, pe teren romanic, tipare derivate. De exemplu, derivatele locale romanice au putut prelua tiparul derivativ moștenit, reprezentat de succesorii lexicali ai derivatului latin *carbonaria*, care au păstrat semnificația inițială „loc de unde se scoate cărbunele”: rom. *cărbunare*, it. *carbonaia*, fr. *charbonnière*, sp. *carbonera*, port. *carvoeira*. Derivatele romanice locale-colective urmează modelul semantic și formal al unor derivate moștenite ale aceluiași sufix, precum rom. *căprare*, it. *capraia*, fr. *chevrière*, sp. *caprera*, port. *capreira*, cu sensul „loc unde se adună sau se adăpostesc caprele”. Derivatele colective, care nu au avut continuitate în toate domeniile romanice, fiind reprezentate, de exemplu, de seria derivativă romanică moștenită : it. *nevaio*, sp. *nevera*, port. *neviera*, cu sensul „troian de zăpadă, loc cu multă zăpadă”, constituie un model derivativ numai în unele arii romanice.

4.2. Modelele romanice se încadrează într-o schemă de derivare simplificată, prin absența anumitor subtipuri derivate, precum derivatele locale de situare sau de destinație, deși există continuatori lexicali de acest tip. Descendenții romanici ai derivatelor latine de tip *caldaria* prezintă o structură semantică diferită de cea a etimonului.

Fiecare model derivativ romanic al continuității sufixului *-ARIA* est consolidat prin prezența, în seriile moștenite din toate limbile romanice, a formelor lexicele care reprezintă succesiunea sufixului latin neutru *-ARIU(M)* de

tipul: arom. *apari*, it. *acquaio*, fr. *évier*, provenite din lat. *aquarium*. Toate formele romanice de acest tip se distribuie în clasificări semantice similare celor care continuă sufixul *-ARIA*.

4.3. Modelele derivate romanice diferă în ceea ce privește productivitatea lor. Derivatele romanice locale, precum rom. *nisipare*, fr. *sablière* sunt foarte rare. Totuși, se poate identifica un microsistem pan-roman al derivării locativ-colective cu reprezentanți romanici ai sufixului *-ARIA* care implică numele de animale și numele de plante.

4.4. Derivatele romanice local-colective de la numele de animale formează serii lexicale limitate, reprezentate de arhaisme populare, rare, adesea dispărute, care au spraviețuit în toponimia și în antroponimia detoponimică. Aceste derivate se specializează în desemnarea locului de adăpost (staul) sau de creștere a animalelor domestice. Acest tip derivativ poate fi exemplificat prin formele lexicale romanice: rom. *căprare*, fr. *bélière*, it. *bovaia*, port. *cabreira*, sp. *cabriera*. Derivatele romanice, ca sp. *lobera* sau rom. *lupare* indică locul obișnuit de întâlnire a animalelor sălbatice. Derivatele de la numele de păsări desemnează locul cuibului, precum rom. *corbare*, it. *corbaia*, sp. *corvera*, port. *corveira* etc. sau al unei crescătorii, precum sp. *gallinera*, *colombera*, fr. *canardière*, *dindonnière*, *poulinière*, *poussinière*, it. *colombaia* și rom. *porumbare*. Aglomerările de insecte sunt denumite, de asemenea, prin derivate ca: rom. *furnicare*, it. *formicaia*, fr. *fourmillière*, sp. *pulgera*, port. *abeleira*.

Derivatele local-colective de la numele de plante desemnează locul unei plantații ca fr. *champignonnière*, sp. *boletera*, port. *castanheira* sau locul unde cresc mai mulți arbuști ca rom. *alunare*.

5. Structura semantică a derivatelor latine din domeniul sufixului *-ARIA* și a descendenților lexicali romanici ridică problema genului inițial al sufixului analizat.

Trăsăturile semantice ale derivatelor sufixului *-ARIA*: [-Animat], [-Personal] exclud clasificarea lor alături de derivatele masculine ale sufixului: *-ARIU(S)*, definite prin trăsătura semantică [+ Personal], specifică derivatelor de agent.

Trăsătura semantică dominantă [+ Local], caracteristică tuturor formelor marcate de sufixul *-ARIA* le apropie de derivatele neutre ale sufixului *-ARIU(M)*. Forma sufixului corespunde, de fapt, neutrului plural, adecvat restricțiilor semantice ale trăsăturilor [+ Colectiv], [+ Multiplu].

Aspectul formal al sufixului *-ARIA*, indistinct pentru selecția corectă a genului, feminin singular sau neutru plural, explică evoluția formelor derivate corespunzătoare, încadrate mai târziu în flexiunea feminină⁹. Confuzia formelor de gen aparține latinei târzii. Forma feminină a sufixelor diminutive *-*ICCIA*, selectate în cadrul dublei sufixări a derivatelor sufixului *-ARIA*: tipul **porcariccia*, **caprariccia*, probează această relativă datare.

Existența formelor romanice descendente din sufixul neutru *-ARIU(M)*, similare din punct de vedere etimologic și morfologic formelor derivate cu sufixul *-ARIA*, este proba unei origini comune.

Dezvoltarea unei forme romanice feminine dintr-o formă latină de plural neutru este dovedită și de evoluția paralelă a sufixului latin *-ALIUM*, *-ALE*, care sugerează o nouă analiză comparativă. În limba română se înregistrează¹⁰, ca derivate moștenite ale acestui sufix următoarele forme lexicale: *brățară* n.f. < lat. BRACHIALE, *degetar* n.n. „nume de plantă“ < lat. DIGITALE, *fruntar* n.n. „parte a căpăstrului care trece peste fruntea calului“ < lat. FRONTALE, *păscare* n.f. „pășune“ < lat. PASCALIS, *-E*, *spinare* n.f. < lat. SPINALE, *stâlpăre* n.f. „ramură verde de salcie sfințită la biserică în Duminica Floriilor, numită și *Stâlpări* sau Duminica Stâlpărilor < lat. **STIRPALIS* ou **STIRPARIA*¹¹ < lat. STIRPS, *-IS*¹² „ramură“.

Sufixul românesc *-ar(e)* provenit din sufixul latin *-ALE* se confundă adesea cu sufixul *-ar* < *-ARIU(M)*: *bucar* n.n. < lat. BUCALE, *copsar* n.n. „centură cabalină pe coapse“ < lat. COXALE, *pieptar*¹³ n.n. „vestă, platoșă, piesă de harnașament care acoperă pieptul calului“ < lat. PECTORALE. De altfel, două derivate românești, considerate moștenite¹⁴, prezintă ambele variante ale

⁹ Pascu, G., *Sufixe românești*, București, Leipzig, Viena, 1916, p. 87 ia în considerație confuzia sufixelor latine: *-ARIUS*, a cărei succesiune romanică cuprinde sufixele: rom. *-ar*, it. *-ario*, prov. *-ari*, fr. *-ier*, sp. *-ario*, port. *-ario* și *-ARIS*, continuat de sufixe romanice similare: it. *-are*, fr. *-er*, sp. *-ar*. Cum derivatele românești în *-are*, indiferent de originea lor, sunt încadrate la genul feminin, sufixul românesc *-are* a fost considerat ca forma feminină a sufixului *-ar*.

¹⁰ Exemplele furnizate de G. Pascu, *lucr. cit.*, p. 87.

¹¹ DEX 1022 o menționează ca singura etimologie a cuvântului *stâlpăre*. Cf. de asemenea Ciorănescu, *op.cit.*, p. 745, care derivă cuvântul *stâlpăre* din cuvântul românesc *stâlp* n.m. „coloană”, de origine slavă.

¹² Lat. STIRP-IS este și etimonul cuvântului românesc *stirpe* „descendență, origine, ramură a unei familii”; cf. it. *stirpe* (DEX 1022).

¹³ Cf. de asemenea Ciorănescu, *op.cit.* 596, DEX 791 care tratează cuvântul *pieptar* n.n. ca derivat al cuvântului-bază *piept* n.n.

¹⁴ Cf. Pascu, G., *op. cit.*, p., 90.

sufixului: *-are* et *-ar*: *ciumare*, *ciumar* „nume de plantă, laur”¹⁵, *gurare*, *gurar* „aftă, spuzeală la colțul gurii”¹⁶. În ceea ce privește derivatele cu sufixul latin *-ARIA*, continuatoare a unor forme latine derivate, a căror evoluție este foarte asemănătoare, se observă aceeași interferență a formelor. Astfel, derivatul românesc *stâlpăre* n.f. (pl. *stâlpări*), deja evocat, este atribuit în egală măsură lat. *STIRPALIS și lat. STIRPARIA.

6. Ca toate lexemele romanice, derivate cu sufixe descendente din lat. *-ARIA*, cuvintele românești corespunzătoare formează serii lexicale derivate, a căror termeni sunt mai mult sau mai puțin înregistrați în dicționare. Se înregistrează¹⁷ în limba română următoarele derivate moștenite: *căldare* n.f. < lat. *CALDARIA*, *cărare* n.f. < lat. **CARRARIA*, *cășare* n.f. < lat. *CASEARIA*, *culare* n.f. „cuib, staul, adăpost de animale” < lat. **CUB(I)LARIA*, *focare* n.f. „buștean pentru foc” < lat. *FOCARIA*, *frigare* n.f. < lat. *FRIGARIA*, *lăptare* n.f. „plăcintă făcută cu lapte” < lat. *LACTARIA*, *lumânare* n.f. < lat. *LUMINARIA*, *pătrare* n.f. „sfert” < lat. *QUARTARIA*, *strămurare* n.f. „ac mare, andrea,” < lat. **STIMULARIA* < lat. *STIMULUS*, *viermănare* „loc plin de viermi” < lat. **VERMINARIA*.

Derivatele românești moștenite atestate se încadrează în clasa de gen a substantivelor feminine. Din punct de vedere semantic, acestea reprezintă mai ales clasa numelor de obiecte (instrumente): *căldare*, *focare*, *frigare*, *lăptare*, *lumânare*, *strămurare* etc., a numelor de locuri: *cărare*, *cășare*, *culare* și a substantivelor colective: *viermănare* etc..

7. Alături de derivatele atestate, se pot identifica indirect derivatele fixate ca nume proprii (toponime și antroponime). Formele onomastice delexicale conservă apelativele din care provin, arhaice sau dispărute. Apelativul de bază este întotdeauna deductibil din forma numelor proprii, care fixează forme lexicale de singular, de exemplu *Căprare* etc. sau de plural: *La Purcări* etc., nearticulate: *Cerbare* etc. sau articulate definit: *Purcărea*, *Frunzările* etc.

Inventarul acestor forme onomastice¹⁸ cuprinde mai ales derivate local-colective, a căror cuvinte-bază se încadrează în următoarele clase onomasiologice:

¹⁵ Ciorănescu, *op. cit.*, p. 383.

¹⁶ *Ibidem*, p. 207.

¹⁷ Pascu, G., *op. cit.*, p. 89.

¹⁸ Cf. *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, vol. 5 (O-R), Craiova: Editura Universitaria, 2004.

a) nume de animale domestice: **berbecare* < *berbec*; **boare* < *bou*, **căprare* < *capră*, **văcare* < *vacă* etc. (sensul derivatelor indică locul de adăpost sau staulul animalelor). Derivarea de acest tip se poate exemplifica cu nume proprii delexicale **purcare* n.f. „porcărie“ > (nume de loc delexicale): *Purcare* (s. Bălcești, c. Bengești-Ciocadia, j. Gorj), *Purcarea* (s.c. Cernișoara, j. Vâlcea), *Purcări* (s.c. Rast j. Dolj), *Purcărea* (s. c. Bratovoiești, j. Dolj) etc. < (nume de persoane detoponimice): *Purcărea*, *Purcherea*.

b) nume de animale sălbatice: **cerbare* < *cerb*; **lupare* < *lup*; **răcare* < *rac*; **ursare* < *urs* etc. (derivatele de acest tip desemnează un „loc de întâlnire“ al animalelor);

c) nume de păsări: **corbare* < *corb* etc. (derivatele implicate denumesc „locul unde se află cuibul unei păsări sau cuiburile unor păsări“);

d) nume de insecte: **albinare* < *albină*; **furnicare* < *furnică* etc. (derivatele exprimă „locul unde se află un stup sau un furnicar“ etc.);

e) nume de plante: **alunare* < *alun*; **frunzare* < *frunză*; **vârzare* < *varză* etc. (derivatele semnifică „locul unei plantații“);

f) nume de materii: **cărbunare* < *cărbune*; < **mărmurare* < *marmură* (indicând locul unde se află o mină de cărbune, o carieră de marmură).

8. Derivatele lexicale românești cu sufixul local-colectiv **-are** sunt concurate în limba română de derivatele cu sufixul compus **-ărie** < **-ar** + **-ie**, cu valori multiple, dintre care cea local-colectivă¹⁹ prezintă baze lexicale de același tip cu cele ale sufixului **-are**: nume de animale: *bouărie*, *căprărie*, *cerbărie*, *ciutărie*, *hulubărie*, *purcărie*, *văcărie*, nume de plante: *bostănărie*, *harbuzărie*, *fânărie*, *perjărie*, *stuhărie*, nume de materii: *apărie*, *colbărie*, *glodărie*. Sensurile atestate²⁰ ale acestor derivate: „loc închis pentru animale“, „loc unde se află o colectivitate de animale, de plante, de materii“ coincid cu cele ale derivatelor cu sufixul local-colectiv **-are**. Listei derivatelor local-colective având ca bază nume de animale i se pot adăuga toponime delexicale²¹ care atestă indirect bazele lor apelative: *Bivolăria*, *Bursucărie*, *Cârlănării*, *Corbărie*, *Găinărie*, *Iepăria*, *Jespărie*, *Lupării*, *Porcăria*, *Rugăria*, *Șoimăria*, *Ursăria*, *Văcăria*, *Vărzărie*, *Vițelărie*, *Vulpărie*.

¹⁹ Cf. Pascu, G., *op. cit.*, p. 186.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ Vezi Iordan, Iorgu, *Toponimia românească*, București: EA, 1963, p. 418-420.

Este necesară departajarea²² acestor derivate de cele cu sufixul simplu *-ie*, atașat unei baze din seria numelor de meserii derivate cu sufixul de agent *-ar* < lat. *-ARIUS*: *bucătărie*, *ceasornicărie*, *ciubotărie*, *croitorie*, *curelărie*, *dogărie*, *fierărie* etc., care au un sens exclusiv local, definit ca „loc de exercitare a unei anumite meserii“.

Este evident că sufixul *-ar* din structura derivatelor compuse diferă prin valoarea local-colectivă, care sugerează o aglomerare, un grup de animale, de plante etc., deși nu este exclusă o derivare având la bază numele de meserii: *bouărie* < *bouar*, *căprărie* < *căprar*, cel puțin pentru o parte dintre derivate.

9. Disponibilitatea derivatelor local-colective de a deveni, la rândul lor, o nouă bază de derivare este probată, de asemenea, de diminutivele române care continuă modelul sufixului latin **-ICCIA*²³, adăugat exclusiv unei baze constituite dintr-un derivat local-colectiv, de exemplu: **caprariccia*.

Vocabularul limbii române cuprinde mai multe derivate diminutive moștenite care prezintă acest tip de derivare: *căprăreață* n.f. „crescătorie de capre“²⁴, *purcăreață*, *porcăreață* (mr. *purcăreadză*) n.f. „crescătorie de porci“²⁵, *văcăreață* n.f. „staul“²⁶. Sensul principal al derivatelor diminutive coincide cu sensul local-colectiv al cuvântului-bază, ceea ce explică fixarea lor ca toponime.

Aria extinsă a toponimelor care fixează derivate lexicale diminutive de acest tip, înregistrate în toate zonele țării, nu confirmă caracterul lor regional²⁷. Astfel, *Dicționarul toponimic al României. Oltenia* menționează 28 de toponime *Căprăreața*, *Căprărețele*²⁸, 13 toponime *Purcăreața*, *Purcărețele*²⁹, aproape în toate județele: Dolj, Gorj, Mehedinți, Vâlcea. Iorgu Iordan³⁰ înregistrează, de asemenea, prezența numelui de sat *Purcăreața* în județe dispersate geografic, precum Buzău, Ilfov, Maramureș, Olt.

10. Concluziile analizei continuității sufixului lat. *-ARIA* în context romanic și românesc indică similaritatea procesului de derivare și a rezultatelor sale în plan lexical și onomastic. În toate limbile romanice, sufixele descendente din lat.

²² *Ibidem*.

²³ *Ibidem*, p. 503.

²⁴ Ciorănescu, *op. cit.*, p. 148.

²⁵ *Ibid.*, p. 622.

²⁶ *Ibid.*, p. 825.

²⁷ *Ibid.*, p. 551.

²⁸ *Op. cit.*, vol. 2, p. 65-66.

²⁹ *Idem*, vol 5, p. 280.

³⁰ *Op. cit.*, p. 551-552.

-ARIA alcătuiesc serii derivative cu sens local-colectiv, pornind de la baze lexicale de același tip: nume de animale, nume de plante, nume de materii etc., al căror paralelism semantic și morfologic probează vitalitatea și productivitatea acestui model de sufixare, care prelungește forma nominală latină de neutru plural.

LA DÉRIVATION ROUMAINE EN CONTEXTE
ROMAN.
LA CONTINUITÉ DU SUFFIXE LATIN *-ARIA*

Résumé

L'analyse de la succession romane et roumaine du suffixe latin: *-ARIA* porte sur un sujet relativement peu exploré, en raison de sa faible représentation lexicographique. Il s'agit d'établir le statut fonctionnel et morphologique du suffixe *-ARIA*, considéré généralement comme la variante féminine du suffixe latin: *-ARIU(S)*. Cette version prend en considération l'encadrement morphologique féminin des formes lexicales romanes, mais ignore le sémantisme des mots dérivés.

On propose de confronter systématiquement les types dérivatifs latins du suffixe *-ARIA* et ceux des continuateurs romanes pour suivre la transmission des modèles dérivatifs significatifs pour la valeur morphologique du suffixe.

Les conclusions de l'analyse des dérivés roumains de suffixe local-colectif *-are* provenant de lat. *-ARIA* dans le contexte roman indique la similarité des résultats dans le plan lexical et onomastique. Dans toutes les langues romanes, les suffixes descendants de lat. *-ARIA* constituent des séries de dérivés locaux-colectifs de bases de même type: noms d'animaux, noms de plantes, noms de matières etc. On constate un parallélisme sémantique et morphologique

significatif pour la continuité et la productivité du suffixe latin, qui s'avère plutôt une forme affixale de neutre pluriel, que une forme affixale féminine.